

УДК 34.07

В. Л. Костюк

*доктор юридичних наук, доцент,
доцент кафедри муніципального права
та адміністративно-правових дисциплін
(Національний університет «Острозька академія»)*

**ТРУДОВА ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ ДЕРЖАВНИХ СЛУЖБОВЦІВ:
НОВЕЛИ У КОНТЕКСТІ НОВОЇ РЕДАКЦІЇ ЗАКОНУ УКРАЇНИ
«ПРО ДЕРЖАВНУ СЛУЖБУ»¹**

Розбудова в Україні ефективної та дієвої моделі держави передбачає організацію та проведення системних державно-правових реформ, пов'язаних, насамперед, із оптимізацією інституту державної служби. Як показує міжнародний та національний досвід, цей інститут є ключовим у розбудові держави, удосконаленні її мети, завдань, функцій, основних структурних, організаційно-владних елементів. Закономірно, що базові орієнтири розвитку інституту державної служби закладені в Конституції України [1]. Принагідно відзначити, що за змістом ст. 3 Основного Закону України «права і свободи людини та їх гарантії визначають зміст і спрямованість діяльності держави. Держава відповідає перед людиною за свою діяльність. Утвердження і забезпечення прав і свобод людини є головним обов'язком держави». Зазначене, дає підстави констатувати, що у центрі уваги держави лежать права та свободи людини. Проте, подальший розвиток та поглиблення цих та інших положень Конституції

© Костюк В. Л., 2013

© Національний університет «Острозька академія», 2013

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

України у законодавчій площині залишають багато проблемних аспектів. До них варто віднести питання трудової правосуб'єктності державних службовців. Кодекс законів про працю України (далі – КЗпП) [2] цих питань не регламентує. Прийнятий ще у 1993 році Закон України «Про державну службу» [3] досить безсистемно визначає обсяг та зміст прав та обов'язків державних службовців, а також їхню відповідальність. Такі чинники ставлять під сумнів ефективність інституту державної служби та засвідчують гостру потребу адекватних реформ, які б відповідали об'єктивним потребам розбудови в Україні громадянського суспільства. До певної міри, проблема ефективності трудової правосуб'єктності державних службовців може бути вирішена у процесі новітньої кодифікації трудового законодавства. Однак, проект Трудового кодексу (далі – ТК) [4], не зачіпає питань трудо-правового становища державних службовців. Більш очікувані сподівання на нещодавно ухвалений парламентом Закон України «Про державну службу» (далі – нова редакція Закону) який має набути чинності з 1 січня 2014 року [5].

Метою даної наукової статті є науково-теоретичне дослідження трудової правосуб'єктності державних службовців у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу». У юридичній літературі ці питання частково досліджувались у працях таких провідних вчених як В. С. Венедіктов, М. І. Іншин, І. П. Лаврінчук, А. Р. Мацюк, К. Ю. Мельник, П. Д. Пилипенко, С. М. Прилипко, Н. М. Хуторян, О. М. Ярошенко та інші. Разом із тим, з огляду на сучасну динаміку розвитку суспільства та держави, об'єктивну потребу ефективного правового регулювання трудо-правового становища державних службовців, зазначена проблема потребує нагального та дієвого вирішення, особливо, у контексті оптимізації інституту державної служби.

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

Принагідно констатувати, що питання трудової правосуб'єктності державних службовців пов'язані із сутністю розуміння категорії «державна служба» та «державний службовець», принципів державної служби. Ст. 1 нової редакції Закону передбачає, що «державна служба» – професійна діяльність державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг. У той же час, «державний службовець» – громадянин України, який займає посаду державної служби в державному органі, органі влади Автономної Республіки Крим або їх апараті, одержує заробітну плату за рахунок коштів державного бюджету, крім випадків, визначених законом, та здійснює встановлені для цієї посади повноваження, безпосередньо пов'язані з реалізацією завдань та виконанням функцій державного органу або органу влади Автономної Республіки Крим. Таке визначення повною мірою не враховує вимоги ст.ст. 6, 19 Конституції України, які повноваження покладають на державні органи. Прикметно, що законодавець відносить до принципів державної служби такі як: верховенство права; патріотизм та служіння Українському народу; законність; рівний доступ до державної служби; професіоналізм; доброчесність; політична неупередженість; прозорість діяльності; персональна відповідальність державного службовця. Отже, загально-правове розуміння трудо-правового становища державних службовців характеризується наступним: 1) зумовлене професійною діяльністю державних службовців з підготовки пропозицій щодо формування державної політики, забезпечення її реалізації та надання адміністративних послуг; 2) наявністю громадянства України; 3) пов'язане із зайняттям посади у відповідності органі державної влади; 4) передбачає

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

здійснення владних повноважень пов'язані з реалізацією завдань та виконанням функцій відповідного органу державної влади.

У контексті дослідження на особливу увагу заслуговують положення ст. 4 нової редакції Закону, згідно з якою правове регулювання державної служби здійснюється Конституцією України, цим та іншими законами України, актами Президента України, Кабінету Міністрів України, спеціально уповноваженого центрального органу виконавчої влади з питань державної служби, інших центральних органів виконавчої влади, виданими в межах їх повноважень у випадках, визначених законом. При цьому, дія норм законодавства про працю поширюється на державних службовців у частині відносин, не врегульованих цим Законом. З правової точки зору, це означає наявність множинності законів та нормативно-правових актів з питань державної служби, що у цілому суперечить практиці систематизації законодавства. Тому, можна прогнозувати, що в Україні будуть запроваджуватись різні підходи до правового регулювання державної служби. Крім того, невирішеним є питання щодо співвідношення законодавства про державну службу та трудового законодавства. Логічним було б цю проблему вирішити шляхом окреслення кола питань до яких застосовуються акти трудового законодавства України.

Насамперед, слід відзначити, що трудова правосуб'єктність державних службовців характеризується достатньо складним характером та змістом пов'язаних із специфікою поєднання реалізації особою права на державну службу і права на працю [6, с. 10 та ін.]. У контексті дослідження даної проблематики, на увагу заслуговує позиція професора М. І. Іншина, який вказує, що правовий статус державного службовця як суб'єкта службово-трудового правовідношення характеризується наступними

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

ознаками: а) їхні права та обов'язки встановлюються, як правило, у межах компетенції органів, в яких вони перебувають на державній службі; б) діяльність державного службовця підпорядкована виконанню завдань, покладених на відповідний орган, і має офіційний характер; в) службові права та обов'язки характеризуються єдністю, своєрідність якої полягає в тому, що їх права одночасно є обов'язками, адже вони повинні використовуватися в інтересах служби, а обов'язки – правами, бо інакше обов'язки неможливо буде здійснити; г) здійснення службовцем своїх прав та обов'язків гарантується законодавством; д) законні приписи і вимоги державного службовця повинні виконуватися всіма, кому вони адресовані; е) вони мають право на просування по службі, тобто на службову кар'єру; є) передбачені обмеження їх загальногромадянських прав з метою ефективності службової діяльності; ж) для них передбачені певні пільги, а також підвищена відповідальність за здійснення правопорушень [7, с.17-18].

З правової точки зору, трудова правосуб'єктність державних службовців тісно пов'язана із реалізацією особою права на державну службу. У відповідності до ст. 15 нової редакції Закону право на державну службу з урахуванням вимог щодо рівня професійної компетентності, напряму підготовки (спеціальності) та обмежень, установлених цим Законом, мають громадяни України, яким виповнилося 18 років, незалежно від раси, кольору шкіри, політичних, релігійних та інших переконань, статі, етнічного та соціального походження, майнового стану, місця проживання, які вільно володіють державною мовою. На державну службу не може вступити особа, яка: 1) за рішенням суду визнана недієздатною або дієздатність якої обмежена; 2) має судимість за вчинення умисного злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в

установленому законом порядку; 3) відповідно до вироку суду позбавлена права займатися діяльністю, пов'язаною з виконанням функцій держави, або обіймати відповідні посади; 4) піддавалася адміністративному стягненню за корупційне правопорушення – протягом року з дня набрання відповідним рішенням суду законної сили; 5) має громадянство іншої держави. Також не допускається призначення осіб на посади державної служби, на яких вони будуть безпосередньо підпорядковані близьким особам. При цьому, особа, яка вступає на державну службу, зобов'язана до призначення на посаду державної служби вийти зі складу виконавчого органу чи наглядової ради підприємства або організації, що має на меті одержання прибутку (крім випадків, коли особа здійснює функції з управління акціями (частками, паями), що належать державі або територіальній громаді, та представляє інтереси держави або територіальної громади в раді товариства (спостережній раді), ревізійній комісії господарського товариства), припинити іншу оплачувану або підприємницьку діяльність, крім викладацької, наукової і творчої діяльності, медичної практики, інструкторської та суддівської практики із спорту. Крім того, на державного службовця поширюються інші вимоги та обмеження, встановлені Законом України «Про засади запобігання і протидії корупції».

Прикметно, зауважити, що, як і в чинній редакції Закону, законодавець обмежується, вибірково, констатацією лише певних вимог до державного службовця. Однак, системно не розглядаються вимоги до моральних, ділових та професійних якостей. Слідуючи логіці пропонованої норми, державним службовцем може бути особа без якісної професійної освіти. Як варіант, ст. 16 нової редакції Закону передбачає наявність вищої освіти для окремих груп та підгруп державних службовців, досвіду роботи.

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

Проте більш чіткі вимоги, з огляду на повноваження того чи іншого державного службовця, невизначені. Це достатньо вагомий ризик того, що інститут державної служби буде неефективним та не сприятиме розвитку в Україні ефективної моделі держави. Також вразливим видається таке обмеження як «судимість за вчинення умисного злочину, якщо така судимість не погашена або не знята в установленому законом порядку», оскільки за злочини з необережності особа може мати судимість і перебувати на державній службі. Тобто, по суті, закон допускає можливість перебування на державній службі осіб, які мають судимість. Крім того, із змісту нової редакції Закону неясно щодо укладення трудового договору як основного юридичного факту з яким пов'язується виникнення службово-трудова праввідносин. До певної міри такий висновок, можна зробити на основі аналізу ст.ст. 20-25 нової редакції Закону. Крім того, ст. 26 нової редакції Закону містить норму за якою при призначенні на посаду державної служби за пропозицією конкурсної комісії, зазначеною у відповідному протоколі її засідання, суб'єктом призначення може бути встановлено випробування з метою підтвердження відповідності рівня професійної компетентності державного службовця вимогам профілю професійної компетентності відповідної посади державної служби строком від 60 до 120 календарних днів. У разі незгоди особи з рішенням про встановлення випробування вона вважається такою, що відмовилася від посади державної служби.

Ключове місце у конструкції трудової правосуб'єктності державних службовців посідають їхні права та обов'язки.

По-перше, згідно ст. 10 нової редакції Закону державний службовець має право на: 1) повагу до своєї особистості, гідності, справедливе і шанобливе ставлення до себе з боку керівників, співробітників та інших

осіб; 2) чітке визначення своїх посадових обов'язків та матеріально-технічне забезпечення їх виконання; 3) доступ до необхідної для виконання посадових обов'язків інформації; 4) оплату праці залежно від займаної посади державної служби, результатів службової діяльності, стажу державної служби та рангу державного службовця; 5) підвищення рівня професійної компетентності за рахунок державних коштів; б) просування по службі; 7) відпустку, соціальне та пенсійне забезпечення відповідно до закону; 8) безпечні умови праці; 9) проведення службового розслідування за його вимогою з метою зняття безпідставних, на його думку, звинувачень або підозри; 10) безперешкодне ознайомлення з документами щодо проходження ним державної служби. Отже, законодавець окреслює вичерпний перелік прав державних службовців. Проте у ньому відсутні права державних службовців щодо: робочого часу, часу відпочинку, збереження умов праці (особливо актуального в умовах перманентної адміністративної реформи), підвищення кваліфікації (у тому числі творча, наукова, викладацька діяльність), охорони праці, захисту своїх прав та інтересів тощо. Логічно було б запропонований перелік прав, доповнити тими правами, які випливають із змісту Конституції, КЗпП та інших актів трудового законодавства України. Цілком закономірно, що такі підходи не сприятимуть авторитету державної служби, приходу висококваліфікованих кадрів. Доречно відзначити, що трудо-правове становище державних службовців дещо ускладнено новелами ст.ст. 6, 27, 30, 46 нової редакції Закону, у частині класифікації посад та рангів державних службовців, відсутності чіткого порядку підвищення рівня професійної компетентності, надання права Кабінету Міністрів України щорічно визначати схеми посадових окладів державних службовців та

законодавчого закріплення по суті лише базових принципів у сфері оплати праці.

По-друге, згідно ст. 11 нової редакції Закону державний службовець зобов'язаний: 1) діяти лише на підставі, у межах повноважень та у спосіб, передбачені Конституцією та законами України; 2) додержуватися принципів державної служби; 3) з повагою ставитися до державних символів України; 4) сумлінно виконувати свої посадові обов'язки; 5) виконувати в межах посадових обов'язків рішення державних органів та/або органів влади Автономної Республіки Крим, а також накази, розпорядження та доручення керівників, надані в межах їх повноважень; 6) додержуватися вимог законодавства у сфері запобігання і протидії корупції; 7) додержуватися встановлених законодавством правил професійної етики державного службовця; 8) запобігати виникненню конфлікту інтересів під час проходження державної служби; 9) додержуватися правил внутрішнього службового розпорядку відповідного державного органу, органу влади Автономної Республіки Крим або їх апарату; 10) підвищувати рівень своєї професійної компетентності. Отже, законодавець окреслює вичерпний перелік обов'язків державних службовців. У той же час, нова редакція Закону значно розширює їх коло. Ст. 12 передбачає, що державні службовці під час виконання посадових обов'язків діють у межах повноважень, визначених законодавством, та відповідно до посадових інструкцій. Доручення керівників, надані в межах їх повноважень, є обов'язковими до виконання підлеглими державними службовцями. У ст. 13 визначено, що державний службовець повинен неупереджено виконувати свої службові обов'язки незалежно від партійної належності та особистих політичних переконань. При цьому, державний службовець не має права

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

організувати страйки та брати в них участь. Також він під час виконання службових обов'язків не має права вчиняти дії, що демонструють його політичні погляди або свідчать про особливе ставлення до певних політичних партій. У відповідності до ст. 60 майнова та моральна шкода, завдана фізичним або юридичним особам незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю державного службовця під час здійснення ним своїх повноважень, відшкодовується за рахунок держави. Водночас, держава в особі суб'єкта призначення має право зворотної вимоги (регресу) до винного державного службовця у розмірі та порядку, визначених законом. У разі застосування зворотної вимоги (регресу) державний службовець несе майнову відповідальність тільки за шкоду, спричинену його протиправними діями або бездіяльністю.

Державні службовці також несуть спеціальну дисциплінарну відповідальність у разі вчинення правопорушення трудо-правового характеру. По-перше, згідно ст. 52 нової редакції Закону дисциплінарна відповідальність полягає у накладенні на державного службовця дисциплінарних стягнень за вчинення дисциплінарних проступків. Такими дисциплінарними проступками, наприклад, є вияв неповаги до державних символів України; невиконання або неналежне виконання в межах посадових обов'язків рішень державних органів та/або органів влади Автономної Республіки Крим, наказів, розпоряджень та доручень керівників, наданих у межах їхніх повноважень; невиконання або неналежне виконання посадових обов'язків; перевищення службових повноважень, якщо воно не містить складу злочину або адміністративного правопорушення тощо. По-друге, до державних службовців застосовуються такі види дисциплінарних стягнень: 1) зауваження; 2) догана; 3) сувора догана; 4) попередження про неповну службу

▪ Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу» / В. Л. Костюк // Часопис Національного університету «Острозька академія». Серія «Право». – 2013. – № 2(8) : [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://lj.oa.edu.ua/articles/2013/n2/13kvlpds.pdf>.

відповідність; 5) звільнення з посади державної служби. За кожний дисциплінарний проступок накладається одне дисциплінарне стягнення. По-третє, дисциплінарне стягнення має відповідати характеру і тяжкості вчиненого дисциплінарного проступку та ступеню вини державного службовця. Під час визначення виду дисциплінарного стягнення враховуються характер дисциплінарного проступку, обставини, за яких він вчинений, настання тяжких наслідків, добровільне відшкодування завданої шкоди, попередня поведінка державного службовця та його ставлення до виконання службових обов'язків. При цьому, дисциплінарне стягнення до державного службовця застосовується не пізніше шести місяців з дня вчинення ним дисциплінарного проступку без урахування часу тимчасової непрацездатності або перебування у відпустці. По-четверте, право застосування дисциплінарних стягнень до державних службовців має суб'єкт призначення, якщо інше не передбачено законом. По-п'яте, суб'єкт призначення за наявності достатніх даних, що вказують на ознаки дисциплінарного проступку державного службовця, повинен зажадати від нього письмового пояснення. У разі необхідності проведення додаткового дослідження обставин вчинення дисциплінарного проступку, у тому числі обставин, що пом'якшують або обтяжують відповідальність, а також причин та умов, що сприяли його вчиненню, суб'єкт призначення приймає рішення про проведення службового розслідування. Разом із тим, на вимогу державного службовця з метою спростування безпідставних, на його думку, звинувачень або підозр службове розслідування проводиться обов'язково. По-шосте, рішення про застосування дисциплінарного стягнення приймає суб'єкт призначення. У рішенні зазначаються найменування державного органу, органу влади Автономної Республіки Крим або їх апарату, дата прийняття рішення, відомості про державного

службовця, вид дисциплінарного проступку, стисло викладаються обставини вчинення проступку, підстави притягнення державного службовця до відповідальності та зазначається, яке дисциплінарне стягнення застосовується. Слід підкреслити, що державний службовець має бути особисто ознайомлений під розписку з рішенням про накладення на нього дисциплінарного стягнення не пізніше наступного робочого дня після прийняття такого рішення.

Трудова правосуб'єктність державних службовців має обмежений характер. У відповідності до ст. 37 нової редакції Закону підставами припинення державної служби є: 1) втрата права на державну службу або його обмеження; 2) закінчення строку призначення; 3) ініціатива державного службовця; 4) ініціатива суб'єкта призначення; 5) настання обставин, що склалися незалежно від волі сторін; 6) незгода державного службовця на проходження державної служби у разі зміни її істотних умов; 7) досягнення державним службовцем шістдесятип'ятирічного віку; 8) визнання державного службовця безвісно відсутнім або оголошення його померлим згідно з рішенням суду, що набрало законної сили; 9) смерть державного службовця. Отже, буде доречним констатувати, що досягнення державним службовцем шістдесятип'ятирічного віку є беззаперечною підставою припинення державної служби.

Таким чином, слід констатувати, що нова редакція Закону України «Про державну службу» по суті визначає найбільш концептуальні питання трудової правосуб'єктності державних службовців та її основні елементи. Разом із тим, до найбільш предметних недоліків цього Закону можна віднести наступні: 1) не достатньо чітко визначення категорії «державний службовець»; 2) відсутність чіткого порядку реалізації особою права на державну службу та правові механізми укладення та виконання трудового

договору; 3) невизначеність чітких меж співвідношення законодавства про державну службу та трудового законодавства; 4) відсутність чіткого переліку трудових прав та обов'язків державних службовців, соціально-трудова гарантії; 5) відсутність дієвих механізмів притягнення державних службовців та дисциплінарної та матеріальної відповідальності; б) відсутність дієвих механізмів захисту прав та інтересів державних службовців.

Подальший процес удосконалення трудової правосуб'єктності державних службовців має супроводжуватись чітким законодавчим закріпленням її у майбутньому ТК [8, с.30] та ухваленні дієвого закону про державну службу, який би, серед інших питань, визначав трудо-правові механізми: а) стимулювання висококваліфікованих кадрів до державної служби; б) об'єктивно зумовлених обмежень щодо перебування на державній службі (зокрема, з метою протидії корупції); в) реалізації соціально-трудова гарантії державним службовцям; г) захисту прав та інтересів державних службовців; г) громадського контролю у сфері державної служби.

Список використаних джерел

1. Конституція України // Відомості Верховної Ради України. – 1996. – №30. – С. 141.
2. Кодекс законів про працю України від 10 грудня 1971 року № 322-VII // Відомості Верховної Ради УРСР. – 1971. – № 50. – Ст. 375.
3. Про державну службу: Закон України 16 грудня 1993 року № 3723-XII// Відомості Верховної Ради України. – 1993. – №52. – Ст. 490.
4. Трудовий кодекс: Законопроект від 27.08.2013р., реєстр. №2902//Електронний ресурс]: <http://w1.c1.rada.gov.ua>.

5. Про державну службу: Закон України 17 листопада 2011 року № 4050-VI// Відомості Верховної Ради України. – 2012. – №26. – Ст. 273.
6. Костюк В. Л. Правосуб'єктність у трудовому праві: проблеми теорії та практики : автореф. дис... д-ра юрид. наук / В.Л. Костюк; Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 2013. – 36 с.
7. Іншин М. І. Проблеми правового регулювання праці державних службовців України: автореф. дис... д-ра юрид. наук / М. І. Іншин; Київ. нац. ун-т ім. Т.Шевченка. – К., 2005. – 39 с.
8. Мельник К. Ю. Кодифікація трудового законодавства та служба в державних органах. – Кодифікація трудового законодавства та права осіб з інвалідністю: проблеми та перспективи: матеріали всеукраїнської (національної) конференції; м. Київ, 22-24 листопада 2012 р./ За заг. ред. А. П. Зайця, М. І. Іншина, В. Л. Костюка. – К.: ВГОІ «Інститут реабілітації та соціальних технологій», ПВГОІ «ІРСТ Україна». – 2013. – 272 с.

Костюк В. Л.

Трудова правосуб'єктність державних службовців: новели у контексті нової редакції Закону України «Про державну службу»

У цій статті проводиться науково-теоретичне дослідження концептуальних основ трудо-правового становища державних службовців у новій редакції Закону «Про державну службу». Аналізується право громадян на державну службу та порядок його здійснення. Визначається коло прав та обов'язків державних службовців, а також порядок понесення юридичної відповідальності. Зроблені відповідні висновки та пропозиції до законодавства.

Ключові слова: державна служба; державний службовець; трудова правосуб'єктність; права та обов'язки; дисциплінарна відповідальність.

Костюк В. Л.

Трудовая правосубъектность государственных служащих: новеллы в контексте новой редакции Закона Украины «О государственной службе»

В этой статье проводится научно-теоретическое исследование концептуальных основ трудо-правового положения государственных служащих в новой редакции Закона «О государственной службе». Анализируется право граждан на государственную службу и порядок его осуществления. Определяется круг прав и обязанностей государственных служащих, а также порядок применения к ним юридической ответственности. Сделанные соответствующие выводы и предложения к законодательству.

Ключевые слова: государственная служба, государственный служащий; трудовая правосубъектность, права и обязанности; дисциплинарная ответственность.

Kostiuk V. L.

Labour personality state servants: short stories in the context of the new edition of the Law of Ukraine "About State Service"

In this article the scientific and theoretical study of the conceptual foundations of labor and legal status of state servants in the new edition of the Law "On Civil Service" is done. The right of citizens to public service and the procedure for its implementation are analyzed. The range of rights and duties of

state servants, and the procedure will incur legal liability is determined. Appropriate conclusions and suggestions for law projects are done.

Key words: civil service, civil servants, labor personality, rights and responsibilities, disciplinary responsibility.